

Han fik saa sine reglementerede Dagpenge — han rejste for Resten til Beder ved Aarhus, hvor han har boet siden —, og saaledes gik der et Aars Tid; han var aldeles arbejdsudygtig. Da traf Forsikringsraadet en foreløbig Afgørelse, og den gik ud paa, at der tilkendtes ham en Erstatning paa 1 200 Kr. beregnet efter 10 pCt.s Invaliditet, og dermed hørte altsaa Dagpengene op. Han var imidlertid stadig syg og arbejdsudygtig. Sygekasseunderstøttelse fik han fremdeles, men der gik det ene Kvartal efter det andet, ja, henimod et Aar, uden at han hørte noget. Saa inddrager Sygekassen i Henhold til Vedtægterne Understøttelsen, og samtidig forlanger den, at Manden skal skaffe en Lægeattest for, at han er i Besiddelse af $\frac{1}{3}$ af sin Arbejdskraft, ellers vil han blive slettet af Sygekassen i Henhold til Kassens Vedtægter; Sygekassen gav ham Frist til 15. Oktober. Men denne Lægeattest, som skulde gaa ud paa, at han var i Besiddelse af en Trediedel af sin Arbejdsevne, var det ganske umuligt for ham at skaffe. Hans Læge, som havde behandlet ham til Stadighed, sagde, at det kunde han aldeles ikke indlade sig paa, det vilde være fuldstændig stridende mod hans Samvittighed, hvis han skulde skrive en saadan Attest. Den tilskadekomne sagde til Sygekassen: I ser jo, at Ulykkesforsikringsraadet foreløbig har beregnet min Skade til 10 pCt. Invaliditet, og efter det skulde jeg altsaa have 90 pCt. Arbejdsevne tilbage, og saa er I altsaa ikke berettigede til at sætte mig ud af Sygekassen. Men Sygekassebestyrelsen sagde: Vi bryder os ikke det mindste om, hvad Forsikringsraadet har erklæret, vi kan se, at du er aldeles ude af Stand til at arbejde, og skaffer du ikke en Attest for, at du har en Trediedel af din Arbejdsevne i Behold, bliver du slettet af Sygekassen. Det var Sygekassebestyrelsen vistnok ogsaa berettiget til; efter Loven tror jeg ikke, der er noget at sige dertil. Manden er imidlertid stadig syg, Han skriver saa til Arbejderforsikringsraadet i Juli Maaned, klager over sin ulykkelige Tilstand og henstiller, at man snart træffer en Afgørelse, for han kan ikke med en Familie, der bestaar af Kone og 3 Børn, blive ved at klare sig paa den Maade. Han fik ikke noget Svar.

Nu maa jeg tilføje, at Arbejderforsikringsraadets Journal udviser, at der er afsendt et Svar til ham. Han har altsaa ikke faaet det, det maa være gaaet tabt, maaske fordi han er flyttet til et andet Sted. Men ellers sker der intet. Imidlertid bliver hans Tilstand forværret, saaledes at hans Læge, der har behandlet ham hele Tiden, siger, at

han maa paa Sygehuset; det er absolut nødvendigt, og det skal være straks. Naa, saa skal der jo stilles Kaution, for at han kan komme paa Sygehuset. Sygekassen vil ikke have med ham at gøre; men siger, han har faaet alt, hvad han kan faa. Han er slettet som Medlem. Den kan ikke paatage sig nogen Garanti. Han gaar til Sogneraadets formanden, og denne tager sine Love frem og kommer til det Resultat, at efter Fattiglovens § 63 kan Kommunen nok hjælpe hans Familie, medens han er paa Sygehuset, men den kan ikke indlade sig paa at kautionere eller betale for Sygehusopholdet; det maa Ulykkesforsikringen klare. Saa kommer det Tidspunkt, da jeg faar det Ærinde, jeg nævnte før: at gaa til Arbejderforsikringsraadet, og dør blev der altsaa udfærdiget en Skrivelse, hvorefter Manden nu endelig kommer paa Sygehuset. Han er saa blevet opereret. Om det vil føre til nogen Bedring, ved man ikke, men den overhængende Livsfare er i hvert Tilfælde i Øjeblikket forsvundet som Følge af Operationen. I øvrigt har Manden ikke hørt noget som helst om, at Forsikringsraadet har truffet Foranstaltninger til at slutte denne Sag. Raadet har heller ikke fundet Anledning til saa meget som at tage Manden herover, for at dets egne Læger kunde undersøge ham og se, hvor ulykkelig hans Tilstand er. Man spiser ham efter et Aars Forløb af med 1 200 Kr. og siger: Nu kan du klare dig med det, til det en Gang behager Raadet at se lidt nærmere paa Sagen. Jeg mener, det er en meget stor Fejl, at Forsikringsraadet ikke har Pligt til at holde Føling med tilskadekomne, som gaar om og steds er arbejdsudygtige. Jeg ved ikke, om den højtærede Minister — det er vist Sundhedsministeren — kunde finde Anledning til at tage sig af denne Sag, men ellers haaber jeg rigtignok, at den Kritik, der lyder fra denne Talerstol Gang paa Gang og Aar efter Aar, efterhaanden maa kunne bringe Forsikringsraadets Embedsmænd til at tage lidt mere forstaende paa Tingene, end de hidtil ofte har gjort.

Dernæst er der et lille Spørgsmaal, jeg gerne vil berøre, nemlig vedrørende en Prøve, som skal aflægges paa Teknologisk Institut. Det drejer sig om de unge Maskinister, der efter endt Læretid har bestaaet deres Maskinisteksamen, som oftest med stor Anstrengelse, ihærdigt Slid og store Omkostninger for sig selv eller Forældre. Disse unge Maskinister skal nu, før de kan faa Mesterpapirer — og det er jo deres Formaal med at gennemgaa dette Kursus —, aflægge en Haandværkerprøve